
Phantoms of the Commons
–open call Tensta konsthall
29.10 2021–16.1 2022

Norra Sidan

Tensta konsthall

**Phantoms of the Commons
–open call Tensta konsthall**

29.10 2021–16.1 2022

Damla Kilickiran, Ingela Johansson, k.ö.k, Ylva Westerlund / Mats Adelman, Makda Embaie, Nour Helou / Afrang Nordlöf Malekian, Cristian Quinteros Soto, Amaniel Ghebrehiwet, Lina Kruopyte / Carl-Oskar Linné, Mapping The Unjust City / Channa Bianca / Scott Springfeldt / Mattias Tervo, Sonia Sagan, Katarina Vuksanovic, Vad betyder det här egentligen?, Nikolaj Jesper Cyon, Emmy Al-Ghusein, Caroline Seung-Hwa Ljuus, Binyam Haile, Manju Jatta, Rut Karin Zettergren, Hanna Böhm, Sabri Yousef, Paola Torres Núñez del Prado, H. Cryptica och Sol Archer. Utställningsgestaltning: Eric Magassa, Bring Me the Horizon

**Med örat mot marken: var formuleras de framtida samhällenas behov, och vem står för idéerna? Om utställningen Phantoms of the Commons
Cecilia Widenheim, chef Tensta konsthall**

Med frågorna i rubriken gick vi ut och bad konstnärer, arkitekter och samhällsvisionärer att skicka in förslag till oss. Frågorna engagerar. Under sensommaren strömmade det in material - allt från måleri, video, fotografi och installationer till förslag på performances och sociala idéer, interventioner och publika program.

Till slut hade vi tagit emot närmare 400 förslag av 134 konstnärer, formgivare, arkitekter och konstnärsgrepp.

Att vända sig utåt och be konstnärer att visa vad de arbetar med, vad som berör dem och vad som engagerar dem har inneburit att vi fått lyssna på många röster som vi inte hört innan och samtidigt bekanta oss med en rad nya berättelser och perspektiv. Självklart hoppas vi att våra besökare också blir överraskade och berörda av materialet som vi nu visar.

Att koppla upp sig mot världen genom det lokala har varit ett signum i Tensta konsthalls tjugoåriga historia. Under årens lopp har utställningar och projekt ofta fokuserat på att utveckla och dela metoder, hitta nya strukturer och nya gemenskaper när gamla försvinner, kunskap som idag efterfrågas mer än någonsin. Samtidigt har bostadsfrågan och frågan om våra gemensamma rum åter seglat upp på den politiska dagordningen. Vilken sorts samhällen kommer växa fram med dagens bostadspolitik? Och vem har rätten att bestämma över framtiden för våra gemensamt ägda rum?

I början av september lämnades det in ett förslag till Länsstyrelsen om byggnadsminnesförklaring av Tensta gymnasium, Tensta Träff och den vackra parken med silverpilar mellan byggnaderna som är en del av anläggningen som invigdes 1984. Förslaget har formulerats av en grupp arkitekter där flera

varit aktiva i KTH i Tensta som drev kursverksamhet i gymnasiet fram till 2017. Brevet till Länsstyrelsen finns att läsa i utställningen tillsammans med ett material där Gösta Uddén, arkitekten som ritade byggnaderna, formulerar syftet med att samla skola, fritid och kultur.

Vägen till den färdiga utställningen har inte varit spikrak. Vi överväldigades inledningsvis av det stora intresse som vår inbjudan resulterade i, och tillsammans med juryn startade en process med långa, intensiva samtal om konsten i vår tid och om hur det inskickade materialet skulle kunna bli en utställning. Några tendenser, teman och motiv som återkommer i materialet blev alltmer tydliga efterhand.

Några konstnärer intresserar sig för de faktiska villkor som bidragit till att Stockholm och Tensta ser ut som de gör idag, och för den ekonomiska logik som styr synen just på byggnader som Tensta gymnasium, en byggnad som sedan ett antal år står tom och vars framtida öde just nu är okänt. Här kan nämnas konstnärduon Carl-Oskar Linné och Lina Kruopyte som anlitat en kommersiell aktör i fastighetsbranschen, och Mapping the Unjust City som gör en analys av privatiseringen av våra gemensamma rum utmed blå linjen.

I kontrast till detta visas verk som belyser helt andra aspekter av vår gemensamma tillvaro, livet som existerar bortom det rationella och faktiska. Manju Jatta har velat lyfta en fabulerad värld där andra väsen än djur och människor

verkar, där samtal mellan olika världar blir möjliga. Rut Karin Zettergren tar oss med till en nattsvart och sömlös värld, blixstupplyst av reminiscenser av ljus och där drömmar blivit en lyxvara. Damla Kilickiran rör sig bland asfaltsgastar och gengångare i civilisationens utkant, mellan stad och förstad, mellan närvaro och tomhet, mellan orostecken och graffiti.

Några verk kretsar kring språk. Paola Torres Núñez del Prado reflekterar över språkets roll som identitetsskapare, klassmarkör och motståndskraft i sina textila interaktiva ljudskulpturer. Makda Embaie söker efter en litteraturhistoria på tigrinja, hennes föräldrars modersmål, och frågar sig hur ett språk kan avkoloniserats och frigöras från tanken på nationalstat.

Ingela Johansson lyfter fram radikala projekt genom historien som använt sig av konstnärer och deras specifika expertis bland människor och i miljöer som behöver vård och omsorg. Cristian Quinteros Soto frågar sig om en stund av kollektiv självomsorg kan generera kollektivt tänkande, och bjuder in till bastun som plats för samtal om samhällsnormer och läkande processer.

Utställningsprojektet har växt fram i tät dialog med juryn som bestått av arkitekten och konstnären Apolonija Šušteršič (Oslo), konstnären Sam Hultin (Stockholm) och curatorn Jari Malta (Malmö) som arbetat med urvalet till utställningen tillsammans med konsthallens team. Konstnären Eric Magassa (Göteborg) har bjudits in att

gestalta utställningsrummet med verket *Bring me the horizon*.

Inför projektet bjöd vi in till ett samtal mellan Alexandra Pascalidou, journalist och aktuell med boken *Mammorna* som nu sätts upp i teaterform, Dan Hallemar som är arkitekt, poddproducent och kritiker och som lärt känna Tensta som fotbollspappa och Nawroz Zakholy, poet och grundare av föreningen *Folkets Hus Tensta-Hjulsta*. Samtalet leddes av Paulina Sokolow och finns återgivet här i katalogbladet.

Parallellt med utställningen pågår *Konstförmedlare för förändring*, en kurs som genomförs under 2021 inom ramen för EU-projektet *Agents of Change – Mediating Minorities* på Tensta konsthall. Under året arbetar kursdeltagarna med frågor som rör konstförmedling, särskilt gentemot minoritetsgrupper. Vårterminen bestod av internationella föreläsningar och workshops, och under hösten arbetar gruppen med research där de valt att fokusera på processerna som lett fram till att Tensta Träff och Tensta gymnasium sätts ut på marknaden till försäljning. Vad har hänt med alla de föreningar som använde kulturhuset innan byggnaden stängdes? Var möts man idag? Vad händer med gemenskapen när gemensamhetslokalerna stängs?

Konsthallens podd *Lekrum, livsrum* och *gröna lungor* som lanserades i somras kommer att få nya avsnitt under hösten. Här får lyssnaren ta del av samtal kring stadsplanering, politik

och forskning i det sena 1900-talets idébildning i allmänhet och Tensta och Järvas utveckling sedan 1960-talet i synnerhet, ofta med fokus på kvinnliga aktörer.

Slutligen vill vi tacka Södertälje Konsthall och de samarbetspartners som på olika sätt bidrar till *Phantoms of the Commons* och höstens program: *Konstfrämjandet Stockholm*, Tensta Sim- och idrottshall, Tensta bibliotek, *Agents of Change - Mediating Minorities* och *Arab Image Foundation*. Utställningen genomförs med särskilt stöd från Region Stockholm.

**Om Eric Magassa utställningsgestaltning:
Bring Me the Horizon
Susanne Ewerlöf, intendent**

När Eric Magassa blev tillfrågad att göra ett verk som skulle fungera som en gestaltning för utställningsrummet för *Phantoms of the Commons* tog han emot det som både en inbjudan han inte kunde motstå och en utmaning. Att gestalta hela rumsligheter med färg, är en praktik som är kännetecknande för Magassas konstnärskap: "Jag har velat skapa ett omfamnande och varmt rum. Här ska alla åsikter och tankar vara möjliga. Känslan ska vara densamma som när man kliver in i en väns vardagsrum, även om det inte alls ser ut som ett privat hem." Inför arbetet skissade han på olika varianter av färgsättningar. Några kulörer har varit med i diskussionen hela tiden. Den rosa färgen som täcker golvet skapar ett lugn, medan gula nyanser är kraftfulla och måste balanseras för att inte ta över. Att arbeta med klara färger går långt tillbaka för Eric Magassa, som ser sin färgskala som en metod att ta plats. Frågan om vad som är synligt och osynligt, vem som får synas i olika sammanhang, är något som intresserat konstnären sedan länge.

Abstrakt måleri är inte enbart något som existerar i konstens rum utan något som också händer i stadsrummet för den som är observant. Det kan ske på olika sätt i olika delar av världen. Där fastighetsägare snabbt måste täcka över graffiti och tar den färgburk som finns närmast till hands, uppstår rutor som med tiden blir mönster. På andra platser där Magassa vistats

har han noterat grafiska former; gula trianglar som markerar polisens lokaler i Etiopien och färgglada skyltar som ska locka kunder till marknadsstånd i Ghana. Han uppmärksammar även måleriska kvaliteter i urbana miljöer i sitt fotografiska arbete, till exempel i det pågående projektet *The Lost Series*, som visats på bland annat Moderna Museet, där det alltid också förekommer en gestalt i målad mask och mönstrade kläder. Flera av modernismens grundvalar konfronteras plötsligt i dessa bilder och vi får chans att reflektera över vad som gör en målning eller en bild.

Eric Magassa målar inte med ateljén som utgångspunkt. Ytorna han färgsatt på Tensta konsthall är inte att betrakta enbart som väggar, de är konstobjekt i sin egen rätt som samspelar med de andra konstnärernas arbeten. Liksom med många andra av hans verk avgörs upplevelsen av hur vi använder blicken. I måleriet kan man se energi, musikalitet och rytm. Ifall vi tänker på det som ett ljud, är det månen ett anrop som hörs utanför konsthallen, bortanför Tensta, ut i världen?

Att förflytta sig mellan platser ingår i Eric Magassas liv och praktik. Göteborg, Paris och Dakar har präglat hans blick och uttryck men Magassa gör också arbeten som påverkar platsen där de presenteras. Hans arbete på ett långt plank i stadsrummet på den Franska tomten i Göteborg 2019 under *Part of the Labyrinth* GIBCA är ett intressant exempel på det. Att ta sig an projektet var till en början ett sätt att lära känna nya sidor av staden han lever i. Den så

kallade Franska tomten i Göteborg fick sitt namn 1784 genom ett avtal mellan Sverige och Frankrike då platsen byttes mot ön Saint-Barthélemy i Karibien. Medan fransmännen fick frihandelsrättigheter i Göteborg, tog svenskarna över det koloniala styret på ön belägen mitt i slavhandels hjärta. Verket *Walking With Shadows* blev en 60 meter lång kraftfull målning i det urbana rummet med tanken att pulsera och nå ut i olika riktningar, en färgpalett som kommunicerade mer med andra platser än med kvarteren som omgav verket. På den målade ytan placerades olika bildelement, "portaler till andra tider och platser" som relaterar till den globala och lokala historien.

Eric Magassa (f. 1972) bor och arbetar i Göteborg och är utbildad på Central Saint Martins School of Art and Design, London och Art Students League of New York. Han har deltagit i utställningar såsom *History's Footnote: On Love and Freedom* på Marres House for Contemporary Culture i Maastricht 2021, *Horisont Hospitalet* på Ulleråker i Uppsala 2021, *Part of the Labyrinth* GIBCA i Göteborg 2019, *Modernautställningen Med framtiden bakom oss* på Moderna Museet i Stockholm 2018 samt haft solopresentationer på Konstepidemin i Göteborg och på Alingsås konsthall.

Verkspresentationer

1 Mats Adelman och Ylva Westerlund
Den sista maskinen / The last mill, 2021

Trä- och gipsmodell, teckningar och akvareller, flödesskiss på bord

På ett podium står en modell av något som ser ut som en konstruktion från industrialismens ungdom. Det är en tredimensionell skiss till vattenflödesmekanik inspirerad av den österrikiske uppfinnaren och skogvaktaren Viktor Schaubergers (1885 - 1958), utförd av konstnärduon Mats Adelman och Ylva Westerlund. Tillsammans har de sedan många år en ateljé i Eggeby gård intill naturreservatet Järvafältet, där de med utgångspunkt av den rika och varierande och historiskt intressanta naturmiljön i deras närhet och genom måleri, skulptur och serieteckningar tittar närmare på hur naturliga och människoskapade ingrepp förändrar landskapet, floran och faunan. Idén till verket kom när de två var ute och gick på Järvafältet och upptäckte att bävrar hade orsakat en översvämning vid Igelbäcken. Bävvarnas tilltag tillsammans med Schaubergers snillrika modeller för att få vatten i rörelse, gav dem idén till hur den uppdämda och uttorkade marken skulle kunna återfå sin artrika träskmiljö, ett lika enkelt som genialt grepp för att så att säga "rulla tillbaka" utvecklingen och återställa naturens ursprungliga balans.

2 Emmy Al-Ghusein
Shoes I never could afford, 2021
Målat gips och spegelkuber

Minnet av skor man blivit kär i men inte haft råd att köpa är utgångspunkten för Emmy Al-Ghuseins skulpturserie. Konstnären påminner oss om begäret att vilja äga och vara det som är utom räckhåll. "Den blå stöveln såg jag för första gången i Helsingfors, under mina två år som student där, gick jag och provade stöveln många gånger. Den blå läderstöveln blev aldrig köpt. Av mig. En annan sko som jag ville ha som ung men faktiskt tog mig råd att köpa som vuxen är mina svarta Buffalo, efter att ha avslutat ett extrajobb beställde jag mina efterlängtrade skor."

3 Sol Archer
Worlds in Formation, 2021
Video, 27:40 min

Unga dansare använder glasfasaden på Museum of Modern Art i Rio de Janeiro som en spegel när de övar på och framför olika dansnummer till K-pop, sydkoreansk popmusik. Konstnären Sol Archer har dokumenterat deras koreografier och det utrymme av motstånd och gemenskap som han ser att de skapar när de hänger, förbereder och framför sina danser. I dagens Brasilien är det riskabelt att vara queer, kvinna, svart, fattig eller trans, men här får många minoriteter möjlighet att existera och synas

tillsammans. Sol Archer umgicks en längre period med personerna som figurerar i videon och har fångat ögonblick där ungdomarna visar omsorg om varandra och berättar om sin gemenskap samtidigt som de ger den modernistiska museibygnaden en ny funktion.

4 Hanna Böhm
Skincare Homos, 2021
Digitalt tryck, 120 x 170 cm

Hanna Böhm är serietecknare och illustratör bosatt och verksam i Stockholm. Hennes arbete utforskar teman som antirasism, feminism, normkritik och hbtq-rättigheter, både indirekt genom det som porträtteras samt explicit i debatterande serier. Med en bred färgpalett och fokus på detaljer tecknar hon världen omkring sig – hur den är och hur den borde få vara. Hon arbetar traditionellt med blyerts såväl som med digitala verktyg, med målet att utforska olika formspråk och tekniker. I bilden som visas i utställningen ser vi några som vårdar sin hud tillsammans och hittar en stund för gemenskap och samtal.

5 H. Cryptica
Rastlösa händer (i regnet), 2021,
tusch och regn på papper, 13,5 x 10,5 cm
Utan titel (i regnet), 2021, tusch, krita, blyerts, vattenfärg och regn på papper, 16 x 11,5 cm
Utan titel (bär), 2021, blåbär, lingon och pigment på akvarellpapper, 18 x 12,5 cm

De senaste åren har H. Cryptica experimenterat med materialitet, tid och ekologi i sin konst. Under längre sammanhängande perioder av ofrivillig isolering har han arbetat med verk som ett sätt att mäta dagarna, där den konstnärliga processen tillåts vara väldigt långsam. Människokroppens begränsningar och naturens förgänglighet och förgänglighetssymboler, vävs samman. Skärgårdens växtlighet, vegetation, samt vådrets och årstidernas skiftningar och klimat görs till en del av det konstnärliga uttrycket. H. Crypticas teckningar har lämnats utomhus under ett regnoväder, och regnets påverkan har gjorts till en del av tecknandet. Här visar han en serie akvareller målade med egenkokad färg på blåbär och lingon där han prövar att frångå kontroll och konstnärliga beslut, och där begrepp som arbetstid och kroppsligt arbete får en breddad betydelse.

6 Nikolaj Jesper Cyon

Vattentornet, 2021, olja på MDF, 81 x 122 cm

Tensta träff / Flyttlåda - Extra kraftig, 2021, olja på MDF, 81 x 122 cm

Nikolaj Jesper Cyon ser det stora vattentornet i Tensta från sitt vardagsrumsfönster, en monumental byggnad som ljuset ständigt målar nya scener på. Tensta vattentorn uppfördes 1969, samtidigt som miljonprogrammet byggdes och kombinerar rationell betongarkitektur och formen av ett antikt rundtempel.

Idag är byggnaden grönmärkt av Stockholms stadsmuseum, vilket innebär att den anses ha ett visst kulturhistoriskt värde. Med sitt framträdande geografiska läge på Tenstas högsta höjd, har vattentornet blivit ett välkänt inslag i områdets stadslandskap där den höjer sig över Järvafältet. Nikolaj Jesper Cyon arbetar som bildlärare på Kulturskolan i Tensta sedan nästan fem år.

7 Makda Embaie

Vad vore språk om det uppstod här?, 2020, ljudspår 38:14 min (ljudspåret finns i kaféet)

Köksfläkten, 2020, ljudspår 36:55 min (ljudspåret finns i kaféet)

Toaletten, 2020, ljudspår 12:05 min (ljudspåret finns i duschrummet på konsthallen)

Vad vore språk om det uppstod här?, 2020, video 3:29 min

De senaste åren har Makda Embaie gestaltat sina erfarenheter och frågor kring språk, kolonialmakt och migration i ljudverk och videofilm, men också genomfört workshops där poesi och litteratur översatts och tolkats mellan svenska och tigrinja. I sitt sökande efter en litteraturhistoria på tigrinja, ett afroasiatiskt språk som talas i Eritrea och norra Etiopien, besöker konstnären Asmara, den del av Eritrea där hennes farfar och farmor är bosatta. Men litteraturen visar sig svår att finna. Istället finner hon spår av de svenska missionärernas framfart och bibelöversättningar till tigrinja och spår av de italienska kolonistörernas

maktutövning. Makda Embaie är verksam som konstnär och poet och i flera av sina verk reflekterar hon över sin egen frustration att inte kunna skriva och läsa tigrinja, det språk som hennes föräldrar talar hemma, och över den skam som många unga i diaspora upplever. Går det att avkolonisera ett språk? Konstnären frågar sig om språket kan frigöras från nationalstaten, men rör sig också in i hemmets alla vrår. In i badrummet, in i köket. I löken står mödrarnas revolution inskriven.

8 Amanuel Ghebrehiwet

En plats, ett rum, 2021

Interaktiv dagbok, <https://enplattsettrum.com/>. Foto:

Anna Jonsson. För info om

skrivarworkshop i samarbete med

Tensta bibliotek se hemsida och sociala medier.

Adam skriver om allt som händer i hans liv i sin dagbok. Uppbrottet med flickvännen, jakten på bostad, konflikten med mamma och storebror som lägger sig i Adams liv. Tankar om kärlek. Tankar om mellanförskap, och om att vara rasifierad i Sverige 2021. Amanuel Gebrehiwets interaktiva skrivprojekt består av 42 dagboksinslag som bjuder in till dialog om identitet och vardagens existentiella grubblerier. Förhoppningen är att det litterära porträttet av en ung rasifierad man ska nå personer som delar ett liknande öde och därför också engagera fler. Läsarna ska känna att litteraturen har kraft att skildra en

konflikt lika komplext som konflikten upplevs, menar konstnären. En plats, ett rum prövar en ny litterär form anpassad för internet och dess användarvanor. Inläggen kan kommenteras och delas på sociala plattformar. Tanken är att texterna ska möta läsarna där de är och på läsarnas villkor.

Idén bakom En plats, ett rum och att skapa litteratur för nätet föddes i arbetet med instagramkontot "mina vänner berättar". När läsare började interagera med texterna och kommentera innehållet växte karaktärerna istället för att bli reducerade till endast en fråga, eller endast en personlig konflikt. Interagera gärna med verket genom de paddor som finns i utställningen eller hemsidan.

9 Binyam Haile

Hej, jag heter Fatima, 2021

Video, 5:37 min

Manus: E.M.A.U, Upprop: stoppa försäljningen av Tensta Träff! Tack till "begåvningarna från Tensta".

"Det offentliga rummet kan väl inte negligeras på det här sättet? Eller hur ser ni på det?" Videon är skapad med barn under ett par workshops i Erikslundsparken och Spånga by med Kulturskolan i projektet "Kultur för alla". Varje session började med att ge barnen tid att fundera över dockornas relation till varandra, och över innebörden och symboliken av peruker och attribut som mask, svärd och krona. Sedan improviserades scener fram som ägde rum vid

fontänen, berättar Binyam Haile som är skådespelare och dramapedagog. Maskerna höjer den dramatiska effekten och skyddar samtidigt barnens identiteter. Manus har hämtats från ett brev som skickats till beslutsfattande myndigheter gällande den planerade utförsäljningen av Tensta Träff och Tensta gymnasium. Måste man inte göra en barnkonsekvensanalys innan centrala beslut som rör barn och unga fattas?

10 Manju Jatta **FASSI YALLA, 2021**

Upphittat material, tyg, tråd, garn och kaurisnäckor

Manju Jattas objekt är delar i ett slags magiska fantasyvärldar av myter och legender som konstnären vill skapa. Här möts människor och väsen från nord, syd och öst, som en påminnelse om vår historia och om allas våra gemensamma förfäder. De tre "kommunikationsrör" som visas här, har omsorgsfullt lindats och prytt med magiska kaurisnäckor och ska grunda betraktaren i marken vi står på. Objekten har titeln Fassi Yalla som betyder "guds häst" på wolof, det språk som bl a talas i Senegal och Gambia, och symboliserar en rörelse eller ett samtal mellan vår värld och andra världar. Objekten berättar om de första människorna som kom till det område vi nu bebor ledda av väsen som jättar, skogsrån, vittror och vättar, tomtar, havsfruar och gastar. "Arbetet med denna värld är ett arbete med mig själv och mitt blandade ursprung", som konstnären själv uttrycker det. Världen finns och lever inom mig, och från den

kommer symboler, språk, skulpturer, berättelser

11 Ingela Johansson

Konst som omsorg, 2021

Installation med affischer, träobjekt, vitrin, måleri och bildspel, lekskulptur i trä av Herman Lindgren, Södertälje Konsthall

Ingela Johanssons har under en tid fördjupat sig i utställningsprojektet "Konst som omsorg" 1979 -1981 som arrangerades av Stockholms Läns Landsting och Konstfrämjandet Stockholm. Konstnären vill uppmärksamma de beredskapsarbeten som många konstnärer hade under 1970- och 1980-talen och som följde 1974 års kulturpolitiska mål, anställningar som möjliggjorde försörjning i form av "konst som brödjobb". Konst som omsorg uppmärksammade den så kallade "funktionskonsten" som utfördes i regi av Stockholm Läns Landsting och riktade sig mot vård- och omsorgssektorn med funktionsnedsatta barn- och vuxna. De fyra affischerna ger en överblick över beredskapsarbete för konstnärer under landstingets försöksprojekt 1972-79. Flera av konstnärernas processer och arbeten ställdes sedan ut på Konst som omsorg på Södertälje Konsthall hösten 1979. Oljemålningen Kvinna i Milwaukee-projektet, 1936 refererar till The Handicraft Project som ingick i WPA (Workers Progress Administration) under New Deal i USA, en arbetsmarknadsstimulerande åtgärd för att sysselsätta arbetslösa

under 1930-talets depression. Bildspelet visar fotografier tagna av Stefan Åkerberg som också var beredskapsarbetande. I vitrinen visas Funktionskonst, Sabina Ingres Tiger 1-3, teckningar utförda av Ingela Johansson i blandteknik efter dokumentärt foto, fotografier från utställningen Konst som omsorg på Södertälje Konsthall 1976. Fotograf: Johan Wahlbärj samt Creative Hands av Doris Cox och Barbara Warren, New York, Wiley, 1945.

12 Damla Kilickiran
Bland Asphalzgastar och Allmänhetens Gengångare, 2021
Video, 19:45 min, installation med borrhövar, asfalt m.m

Vi befinner oss i en miljö som verkar belägen i utkanten av en stad med betongväggar och slutna ytor. Ändå är det en annan värld, där byggdelarna bryts ut och färgfält rör sig som mjuka abstrakta mönster över bildytan – som i en dröm. Varför måste betongarkitektur ställas som kontrast mot det mystiska, växande och andliga? Videon reflekterar som i en tyst inre monolog under en promenad i ett ingenmansland över begrepp som periferi, temporalitet och vad det gör med ens kropp att vistas där. Skulpturerna är gjorda i material från samma stadsrum, det är borrhövar och asfalt, men liksom med bilderna i videon föreslår deras form någonting bortanför det rationella som stadens byggstenar ofta får representera. Byggnader

och vägar möjliggör våra fantasier, drömmar, rädslor likväl som praktiska behov.

13 Lina Kruopyte och Carl-Oskar Linné
Reality Check, 2021, ljudinstallation, 20 min
Hus A (Tensta Gymnasium), 2021, Hus B (Tensta Träff), 2021, färgfotografi på alu dibond, 70 x 100 cm
Rapporten finns i receptionen.

Konstnärssduon är intresserad av marknadens logik och förser oss med en "reality check" när de applicerar marknadens tankebanor på den stundande försäljningen av Tensta Träff och Tensta gymnasium. Byggnaderna och deras öden ingår i ett system av olika politiska och ekonomiska villkor, medan de samtidigt knyter an till Tenstabornas minnen och har potentialen att fortsätta fylla ovärderliga sociala funktioner i lokalsamhället. Carl-Oskar Linné och Lina Kruopyte har tagit fram en marknadsanalys i samarbete med fastighetsutvecklare hos ett globalt konsultbolag. Rapporten är en redogörelse av hur marknaden ser potential, styrkor och svagheter i dessa fastigheter och hur ett fastighetsbolags ägarintresse kan tänkas resonera i relation till förändrade politiska förutsättningar. Ur marknadsanalysen aktiverar verket en outtalad berättelse om det som kunde varit och det som skulle blivit, i en värld där andra resonemang väger tyngre.

14 k.ö.k

Matberättelser med k.ö.k. För att boka plats på middagen se hemsida eller sociala medier.

k.ö.k:s matberättelser är en praktik som utvecklats för att dela kunskap, färdigheter och erfarenheter. Praktiken utgår ifrån att laga mat och äta tillsammans. Vid olika tillfällen och i olika konstellationer bjuder medlemmar i kollektivet k.ö.k in till att laga och äta en maträtt som betytt något särskilt för dem – ett starkt minne, betydelsen av hur de fick lära sig laga rätten och rättens betydelse i livet eller samhället. Genom den här praktiken lär vi oss av varandra, fördjupar våra relationer och gemenskaper. k.ö.k är ett kollektiv i Stockholm. Namnet syftar på köket, men är också en förkortning av "kvinnor önskar kollektivitet". k.ö.k är en gemenskap organiserad utifrån sammanhanget och med medlemmar från Kvinnocenter i Tensta-Hjulsta. k.ö.k bygger på socialt engagerad konst som kombinerar konst, teater, aktivism och performance, i syfte att kunna reflektera över vårt samtida samhälle och utifrån det utveckla praktiker som direkt kan användas i vardagen. Samtidigt reflekterar vi över hur det kulturella fältet och samhället i stort kan lära sig av befintliga gemenskaper i hur de agerar och organiserar sig.

15 Eric Magassa

**You may say I'm a dreamer, 2016
Fotografi**

Eric Magassa tar oss med till ett numera nedlagt kulturhus som konstnären besökt tillsammans med sin pappa i kvarteret Ouakam i Dakar. Han fångar det altarlika arrangemanget utmed en vägg inne i det konstnärsdrivna huset. När Eric Magassa rör sig med kamera i staden framträder stadens skuggor och tecken. Fasader låter sig omvandlas till måleriska platsspecifika kompositioner. Några av hans fotografier är tagna i Göteborg, på platser som Bergsjön och Högsbo, medan andra är tagna i Kalifornien, Detroit och São Paulo.

**16 Mapping The Unjust City
Centrumkartan, 2020, interaktiv
digital karta
Nästa station: 2021, LED-skylt**

Gruppmedlemmar inkluderar Maryam Fanni, Elof Hellström, Åsa Johansson, Sarah Kim, Paula Urbano. Centrumkartan är skapad i samarbete med Channa Bianca, Scott Springfield och Mattias Tervo.

Mapping the Unjust City / Vem äger staden? är ett interdisciplinärt kollektiv baserat i Stockholm, bildat 2015, med medlemmar som arbetar inom konst, design, arkitektur och estetik. De bedriver en samarbetsprocess för att utforska medborgerliga rättigheter i förhållande till ägande i den

byggda miljön, med en ambition att visualisera och distribuera information för att främja medvetande och handling. I utställningen visas en interaktiv karta baserad på tunnelbanekartan som avslöjar gruppens research kring ägandeförhållandena i de centrum som finns vid varje station. Den finns också online (centrumkartan.org) och utvecklas allteftersom gruppens research ökar i omfång. En LED-skylt som påminner om informationsskyltarna i tunnelbanan, informerar om ägandeförhållandena hos några av de centrum som återfinns längst med den blå linjen, däribland Tensta.

17. Afrang Nordlöf Malekian / Nour Helou

Shape-Shifting Flickers of Love, 2021

Utskrift på papper, 180 cm x 136 cm, 180 cm 136 cm och 180 cm x 150 cm

På tre skärmar berättas tre olika historier från tre städer utifrån ett queert perspektiv. Under den så kallade Qajar-eran (1789–1925) i Iran, existerade en bildkultur där människor avbildades med ansikten som inte gjorde någon skillnad mellan könen. Som en följd av den franska och brittiska kolonialismen och imperialismen, ansågs homosexualitet oacceptabelt. Ändå fick de här icke-binära, homoerotiska skönhetsidealen fortgå eftersom det var svårt att avgöra kön på de målade figurerna. De här skönhetsidealen finns kvar i modern

och samtida fotografisk praktik i sydvästra Asien och Nordafrika, platser där konstnärerna gjort efterforskningar, bland annat på Arab Image Foundation, Beirut. I sitt verk visar de även reproduktioner av Qajar-målningar från Harvard University Libraries och Hermitage Museum Collection. Verket är resultatet av ett samarbete mellan Nour Helou, konsthistoriker och författare, Afrang Nordlöf Malekian, konstnär och författare samt Agga Stage, grafisk designer.

18 Cristian Quinteros Soto

Sauna Sessions, 2021

Videoinstallation, objekt, video 15:32 min. En del av verket visas på Tensta Sim- och idrottshall.

Kan en stund av kollektiv självomsorg generera kollektivt tänkande? Cristian Quinteros Sotos utforskar bastun som en utgångspunkt för de olika känslor som samhällsförändringar för med sig. Samhällsnormer informerar oss om hur våra kroppar bör se ut, och konstnären frågar sig om den till synes paradoxala metoden att vara naken med andra kan neutralisera de förväntningar som våra kroppar utsätts för. Vad kan vi lära av varandra? Bastu-sessioner är ett verk i två delar, en videoinstallation på Tensta konsthall och en platsspecifik installation på Tensta Sim- och idrottshall. Ett bastubesök handlar också om tid: potentiellt ska ett träd avverkas, för att sedan torkas och huggas till vedbitar som

bara brinner en kort stund. Samtidigt kan en relativt kort stund i den heta bastun räcka för att rena oss från tunga tankar om den egna kroppens tillkortakommanden. "Det annorlunda är normen" som Cristian själv konstaterar.

19 Sonia Sagan
OUR GROUND IS OUR FORM -
DesOrienterad Persisk Matta /
Miljonprogrammets Ben, 2021
Honeycomb-wellpapp, armeringsjärn

I verket DesOrienterad Persisk Matta drömmer konstnären om det ursprungsland som hen aldrig fått lov att besöka, Iran. I exil kan hen bara uppleva sitt kulturarv genom datorskrämar, smaklökar och modersmålet. I likhet med det nomadiska Qashqai-folkets metod blandar konstnären bilder från sin vardag och historia i en spontan process: platser i Stockholm, den digitala tillvaron, memes och familjehistoria vävs samman till ett nytt bildspråk med förhistoriska rötter. Bilderna har graverats med laser på honeycomb-wellpapp, vilket främst används som skyddsemballage vid frakt. Tekniken och materialet är meningsbärande här, bilderna har bränts in i ytan på ett sätt som delvis exponerar insidan som del av motivet. Konstnärens huvudprojekt är grundandet av den fiktiva ATARI-religionen, även känd som bootleg-Zoroastrism; ikoniskt förankrad i undersökandet av samtida elddyrkan. Metallbitarna intill mattan är fasettslipade armeringsjärn,

miljonprogrammets skelett. "Benbitarna" används även som verktyg för spådomskonst; genom att de kastas och konstnären läser av hur de landar uppstår en krock mellan det uråldriga, samtiden och framtiden i längtan efter att förstå det som är ovisst.

20 Caroline Seung-Hwa Ljuus
Jag vill finna vägen till vart jag ska
bo tack, 2014

Objekt i papp, lim, akryl och lack
Caroline Seung-Hwa Ljuus har ofta arbetat med de maktstrukturer som är förenade med klass, kön och etnicitet. Hon är utbildad bildkonstnär men har samtidigt en skrivande praktik och hon har medverkat i flera diktantologier de senaste åren. Serien Jag vill och lite till består av en rad pratbubblor i form av handgjorda objekt i olika färger. Till synes vardagliga önskemål och tankar om en tänkt framtid twistas och får nya, ibland absurda och humoristiska betydelser. Konstnären har beskrivit det som att hennes texter växer fram likt grenar och rötter, och att texterna efter en tid pockar på att hitta en kroppslig form och närvaro, och på att finnas till "allmän beskådan".

21 Paola Torres Núñez del Prado
Waype (de la Flor), 2019, interaktiv
textil ljudskulptur, 250 cm x 80 cm
From Noise to Music, 2021, mixed
media, 100 x 100 cm

Paola Torres Núñez del Prado
sammanför traditionella textilmönster

från inkakulturen och den kultur som fanns före dess med ny teknologi och glitch-estetik. I flera arbeten har hon sammanflätat olika historiska händelser och på så sätt skildrat ett slags kaotisk samexistens, som föds i mötet mellan två kulturella system. I sina interaktiva textila verk utforskar hon gränslandet mellan taktilitet, språk, det visuella och en rad olika ljud, från människoröster till maskinljud och digitalt noise. Genom att studera hur tolkning, översättning och misrepresentation opererar, visar hon på kulturhistorisk maktutövning. Det interaktiva verket Waype (de la Flor) bygger på ett samtal med en kvinna som kommer till storstaden Lima från Aterna och landsbygden för att jobba som städerska och skaffa ett bättre liv, men som blir gjord till åtlöje för att hon ännu inte talar korrekt spanska. De yttre lagren av textilen förmedlar historien på spanska, och de inre lagren på quechua, kvinnans modersmål. För att aktivera verket Waype (de la Flor) ska du föra in dina händer mellan trådarna och ta på textilen.

22 Vad handlar det här om egentligen?

Fanzine, 2021, ursprungligen tryckt i 90 exemplar som spreds i Stockholm, Umeå, Göteborg och Malmö.

Gruppens medlemmar inkluderar: Jon Aagaard Gao, Foad Arbabi, Anouck Chatel, Rasmus Eo Clarke, Mar Fjell, Frances Freidemark, Mikaela Karlsson och Shanise Maxwell.

Hur kommer livet att se ut när det "nya normala" råder? Kommer världen fortfarande vara kapitalistisk, rasistisk, transfob, homofob och funkofob? Fanzinet Vad handlar det här om egentligen? har växt fram under pandemin i ett gemensamt google-dokument. Gruppen beskriver det som en kollektiv frustration, "en ordlista, lexikon, parlör, vokabulär, eller kärt ord har många namn eller sorgsna frågor har många svar eller en kartläggning av det senaste året." Det kollektiva skrivandet kretsar kring samhällstillståndet utifrån begrepp som boende, trappuppgångar, svenskhet, vithet och resursfördelning, men också kring längtan, kreativitet och solidaritet. Och bristen på solidaritet. Om man vill lyssna på några av gruppens reflektioner i ljudform kan man lyssna på soundcloud.

23 Katarina Vuksanovic
G1001/Mitt rum i Svalöv, 2019
Akryl på kartong, 40x30 cm

Målningen föreställer rum G1001 på Fridhems Folkhögskola i Svalöv. Det är 11 kvadratmeter stort och avbildat uppifrån, så som det skulle kunna se ut om man tittade ner på rummet från taket. På målningen ser man konstnären som sitter och målar just den här bilden i sitt eget rum. "Mitt rum i Svalöv var en speciell plats där min kreativitet fick löpa fritt dag som natt, då det var första gången jag flyttade hemifrån", berättar Katarina Vuksanovic som är 21 år och nu studerar färg, form och hantverk

på Nyckelviksskolan. "Jag har länge drömt om att gå på Konstfack, men det viktigaste inom konsten för mig har alltid varit mitt eget skapande. Att skapa hemma i min lilla ateljé, i källaren, enbart för min egen skull, för att jag vill, och för att uttrycka mina känslor och tankar, och för att det är vad jag älskar att göra. Kravlöst och personligt."

24 Sabri Yousef

Ax, 2004, akryl på pannå, 43x34 cm
Glädje, 2004, akryl på pannå, 42x33 cm

Harmoni, 2017, akryl på pannå, 42x33 cm

Kärleken, 2012, akryl på pannå, 50x37 cm

Frågan om fred är den mest angelägna för Sabri Yousef som är verksam som både konstnär och poet. Symboler som veteax, duvor och hjärtan är återkommande motiv, men där finns också mer abstrakta kompositioner där färgerna vibrerar och får huvudrollen. Han skapar sina bilder under en intuitiv process med nästan meditativt fokus. Han kombinerar olika tekniker för att uppnå ett djup i bilden medan hans figurer, ofta regelbundet organiserade, nästan som mönster, existerar i förgrunden. Alltsedan inbördeskriget bröt ut i Syrien har Yousef mer och mer lagt måleriet åt sidan. Han arbetar nu aktivt för att sprida bilder och ord över världen genom nättidskriften Peace som ges ut på engelska och arabiska m fl språk.

25 Rut Karin Zettergren

Nattskatt, 2021

360 video, 24:00 min, VR headset, bädd av begagnade jackor

Rut Karin Zettergren tar betraktaren med på en resa in i ett mörker som är både förförande, vilsamt och lite skrämmande. Nattskatt handlar om behovet av balans mellan ljus och mörker, mellan aktivitet och vila. Vad händer med våra drömmar när vi är uppkopplade en stor del av dagen? Hur kommer de nya hypermoderna och effektiva samhällena att påverka människans möjligheter till återhämtning och vila? I en sömnstörd framtid där det hyperaktiva 24/7 samhället har gått steget längre får endast drömorakel sova, säger konstnären. Forskare har länge varnat för den nya teknologins negativa effekter på människans hälsa och sömn. Blir drömmar en lyx för de privilegierade? Nattskatt är en del av Rut Karin Zettergrens projekt Att drömma det teknologiska, en pågående forskning kring hur teknologi påverkar sömn och drömmar.

26 Ansökan om

byggnadsminnesförklaring av Tensta gymnasium och Tensta träff (Lilla Tensta 1) med tillhörande skolgård samt Tenstahallen (Lilla Tensta 2), 2021-09-02

I september lämnade en grupp arkitekter in en ansökan om byggnadsminnesförklaring av Tensta gymnasium och Tensta träff till Länsstyrelsen. Sedan höstterminen

2019 har skolan stängts tills vidare "i väntan på vidare beslut kring Tensta gymnasiums framtid". Det är hög tid att Järvaområdet får sitt första byggnadsminne, skriver arkitektgruppen. "Vi känner stor oro att skolgården och byggnaderna i och med försäljningen kommer att förvanskas". Gymnasiet och Tensta träff beskrivs som en kraftfull och konsekvent arkitektur i rött tegel, mönstergjuten betong, limträ och svartmålad metall. Byggnaderna som invigdes 1984 ritades av Gösta Uddén och anläggningen med den karakteristiska skolgården med silverpilar gestaltad av Gunnar Martinsson är blåklassad sedan tidigare: "en sällsynt välformad skolanläggning från sin tid, utan andra motsvarighet i huvudstaden." Detta är en "sista möjlighet att skydda och bevara detta arkitektoniska mästerverk i sin helhet till minne av dåtidens stora satsning och en hoppfull symbolhandling för framtidens generation i Tensta", enligt arkitektgruppen där flera varit drivande i KTH:s satsning KTH Tensta som avslutades 2017. På konsthallen presenteras arkitektgruppens ansökan om byggnadsminnesförklaring, ett reportage publicerat 1984 när byggnaderna stod klara i branschtidningen Byggmästaren samt ett antal fotografier som visar lokalerna med aktiviteter.

Ansökan skrevs under av Elsa Ugglå, arkitekt SAR/MSA,

universitetsadjunkt på KTH Arkitektur, f d lärare på KTH i Tensta på gymnasium; Jonas Berglund, landskapsarkitekt LAR/MSA; Dan Hallemar, landskapsarkitekt LAR/MSA, skribent och förläggare på Arkitektur förlag; Bengt Isling, landskapsarkitekt LAR/MSA; Rachid Lestarić, arkitekt SAR/MSA och f d elev på Tensta gymnasium; Catharina Nolin, professor i konstvetenskap, Institutionen för kultur och estetik, Stockholms universitet samt Erik Stenberg, arkitekt SAR/MSA, lektor på KTH Arkitektur, initiativtagare till Tensta Bo 2006 och KTH i Tensta. Bildmaterialet är hämtat ur skrift sammanställt av Bosse Ericsson (fotograf okänd), samt ur tidskriften Byggmästaren 1984.

Vad blev det av Tensta?

Ett samtal om hopp, idyll och grusade drömmar, mellan Dan Hallemar, Alexandra Pascalidou och Nawroz Zakholy lett av Paulina Sokolow, kommunikatör.

Tensta konsthall träffade tre personer med skilda erfarenheter av Tensta och Järva: författaren och journalisten Alexandra Pascalidou, poeten och kommunikatören Nawroz Zakholy, som båda vuxit upp här i olika tider, samt arkitekten Dan Hallemar, redaktör för tidskriften Arkitektur samt för podden Staden. Hur var det att växa upp i Tensta? Vad var tanken med utformandet av gatorna och torgen? Samtalet finns även i sin helhet att lyssna på via Tensta konsthalls podd, Lekrum, livsrum och gröna lungor på Soundcloud.

Det var i Tensta, i slutet av sextiotalet, som det första spadtaget togs i förverkligandet av rekordsatsningen i bostadsbyggande, det så kallade miljonprogrammet. De nya husen var moderna och hela bebyggelsen hade en bakomliggande vision med trivsel, stadsliv, trygghet och närhet till skog och natur som ledord. Liknande områden växte senare fram överallt där bostadsbrist rådde. Trots att de flesta trivdes, väcktes tidigt kritik mot husen. Sociala problem skylldes på arkitekturen - och på människorna som bodde där.

Paulina Sokolow (PS): Berätta om era respektive relationer till Tensta!

Dan Hallemar (DH): Min relation är nog typisk för många relationer till stadsdelarna i Stockholm, som ju är en stad där stadsdelarna inte sitter ihop med varandra så uppenbart och där man inte besöker varandra så lätt. Jag har kommit till Tensta som besökare, intresserad av stadsbyggnad och arkitektur. Sedan har jag kommit hit som fotbollstränare, ett sätt för mig att möta alla stadsdelar de senaste femton åren. Jag har försökt att bortse från alla de berättelser som berättats för mig innan och se hur det verkligen ser ut. Berättelserna om Tensta är så många så jag har försökt att titta på det som stadsbyggare och arkitekt och försöka förstå vad det är jag ser.

Alexandra Pascalidou (AP): Jag är ett Rinkebybarn. Jag har vuxit upp i Rinkeby och jag kom dit när jag var fem, sex år gammal. Tensta var för mig storasyster, den lite större orten och här bodde klasskamrater, vänner och, när jag blev aktiv, föreningsmedlemmar. Jag kom ofta hit och hängde här under hela min ungdom. Det fanns också, som det alltid finns mellan grannar, en liten intern konkurrens och att vi i Rinkeby kände oss lite bättre ändå (skratt) och att vi var förorternas förort - metropolen i hela i Sverige i Rinkeby, som var lite mindre men mycket viktigare. Vi sa inte ens Tensta vi sa "Tännsta". Efter Rinkeby var det här mitt smultronställe, min hembygd. Den här vägen som förenar Rinkeby och Tensta var ju obefintlig för oss mentalt.

Nawroz Zakholy (NZ): Jag flyttade till Tensta när jag var fem. Jag bodde på Risingeplan i ett år och sedan flyttade vi till Rinkeby och bodde där i typ tolv år. Rinkeby är ändå alltid mitt. Sedan har jag varit en som hängt överallt i Järva. Det finns inte en plats, inte en gård i exempelvis Akalla, Husby, Tensta eller Hjulsta där jag inte varit. Jag har nog hängt på vartenda dagis och tjuvrökt, promenerat och hängt överallt. Det har inte bara varit vännerna här, utan mormor har bott här, min farmor, och runtomkring, alla min mammas syskon och släkt.

AP: Nämen exakt! Jag hade min farbror i Akalla, jag hade städjobb i Husby, jag städade dagis där i några månader. Hela Järva är sammanflätat. Första cykelturen gick till Husby. Det är en liten jordplätt som för oss var hela vår värld, eller hur?

PS: Dan, utifrån dina erfarenhet som arkitekt och arkitekturexpert, vilken bild av Tensta skulle du ge?

DH: Det intressanta med Tensta är egentligen en reaktion på vad man hade gjort tidigare i till exempel Bredäng, där man tyckte att man misslyckats för att man hade byggt för glest, med stora grönområden och enstaka hus. Nu ville man bygga "stadsmässigt", mer likt innerstaden. Tätare och livligare gatuliv. I Tensta var det väldigt medvetet så att man gjorde ett rutnät med ett centrum, där man ville kombinera innerstadens

koncentration och rutnät med närheten till grönska. Det är det vi ser idag. De rätvinkliga bilvägarna och de rätvinkliga gångvägarna. Det fanns en idé om att man alltid skulle kunna ta den närmaste vägen till centrum. Det skulle finnas vägar överallt över gångbroar över bilvägar. Och så placerade man in en del parker, men mycket mindre parker och torg än tidigare. Nydalsparken, som kommer in vid fotbollsplanen, är en sådan park som kopplar staden med Järvafältet, som var Central park. Det var där grönskan skulle finnas. Tensta blev på det sättet en mycket mindre grön stadsdel än vad förstäderna hade varit tidigare. Sedan finns det små detaljer som man kan se, till exempel Tenstagången, ett urbant stråk med bostäder längs med, vilket var medvetet för man ville få in liv i centrum. Tvärtom mot vad många tror så är Tensta extremt planerad med en väldigt stark idé om stadstäthet. Sedan är det förstås annan stil på byggnaderna. Den kanske största skillnaden är separeringen mellan gångstråken och bilar, vilket berodde på att många förr dog i bilolyckor. Det fanns en önskan om trygghet och att man skulle kunna gå hela vägen till skolan eller till centrum utan att möta en enda bil.

PS: Känner ni andra igen er i den här mer abstrakta beskrivningen av er uppväxtmiljö?

NZ: Ja, det känns som det har varit så. Idag är det bara är tätheten som är kvar. Annars är allt det här, allt som var tänkt innan, med butiker och all service, helt borta ju. Så det man har byggt för finns inte längre, nu blir det bara bostäder och bara massa folk och täthet. Men visst det här med att det är tryggt att gå över broar, det känner jag igen från när jag var liten. När jag skulle iväg brukade mamma säga: Korsa inte vägen, gå över broarna!

AP: Skönheten sitter givetvis i betraktarens ögon, men jag har aldrig begripit varför alla hatade miljonprogrammet. Som barn tänkte jag: "Hur kan man förakta ett område som bestod av godisfärgade hus? Jag kom från en liten grekisk bergsby med utedass, utan varmt rinnande vatten, ett litet ruckel i en by i norra Grekland där jag växte upp med min mormor. Och så kom jag till Rinkeby där fanns ugnar och gratis varmvatten som rann dygnet runt och det var klätterställningar och gungor. Jag tänkte, åh här har de verkligen tänkt till på något sätt. Jag tänkte också att det var så skönt alla var lika. Ingen hade det finare med stuckaturer, takrosetter och högt i tak och någon annan bodde i ett ruckel bredvid. Oavsett om vi kom från Bangladesh, Turkiet, Jugoslavien så ja, vi bodde i likadana lägenheter. De såg likadana ut det var bara inredningen och dofterna som skilde oss åt.

PS: Kan vi gå tillbaka till det du sa, Nawroz om det som försvunnit under ditt relativt korta liv?

NZ: Oj, massor! Kämpingeskolan, Bussenhuskolan, Tensta gymnasium, Folkvandvården, biblioteket snart som ska in i en mycket mindre byggnad. Det är inte bara service och byggnader som står tomma, utan när jag tänker på till exempel Tensta gymnasium, blir jag verkligen ledsen att jag inte får och kan vara med om den festen när studenterna springer ut. Det finns inte längre och det är jättesorgligt. Så det är också sådana jättefina minnen som har försvunnit i och med att de här ställena står tomma och helt bortprioriterade.

AP: Jag kommer ihåg de där studentfesterna. Det var en enorm stolthet för väldigt många av oss som kom från lågutbildade familjer. Det är symboliskt viktigt. Det är sorgligt att vi sitter här och pratar i förfluten tid.

PS: Det här avskalandet av verksamheter, började det redan under din tid, Alexandra?

AP: Slakten började redan tidigt nittio-tal. Jag växte upp med ett vitalt föreningsliv över alla gränser och fantastiska Rinkebyfestivaler, dit folk från hela staden kom. Sedan blev det neddragningar Jag tänker också på den tiden vi hade kommunala musikskolan som var viktig för mig som vuxit upp i ett stökigt hem. Jag flydde till olika gratislektioner som

fanns på den tiden och som inte finns längre. Alltså numera finns det inte. För den breda majoriteten av ungdomar så finns det inte lika mycket gratis aktiviteter att tillgå idag, då folk är ännu mer trångbodda än de var när jag växte upp. Mammorna har inte råd att skicka barn till aktiviteter efter skolan, som de skulle behöva mer än något annat.

DH: Jag vill gärna lägga till det att har funnits satsningar ända sedan åttiotalet, upprustningar, omgörningar. Men det har nästan alltid varit estetiska upprustningar, idéer om att man ska göra lite fint, måla om eller man kanske ska få inglasade balkonger, eller en pergola. Det har handlat om estetik för att jag tror precis som Alexandra, att man inte vågat acceptera det samhälle som man har skapat och därför flyr man kanske in i estetiska lösningar. Eftersom Tensta i grunden är en sådan välbyggd stadsdel – husen är bra, lägenheterna är bra. Här finns alla kvaliteter som en stadsdel behöver. Den behöver inte ändras estetiskt på något sätt utan den behöver resurser. Och då pratar jag inte bara om ekonomiska resurser, utan rumsliga. Där tycker jag att Tensta gymnasium är helt centralt och det är häpnadsväckande att det inte är uppenbart. Det är så magnifikt. Tenstagången är en fin stadsgata och i slutet av den har finns den viktigaste byggnaden. Jag menar att man måste helt enkelt börja undersöka de rum som finns och hitta sätt att skapa det här som

ni säger har försvunnit. Okej, det kanske inte är exakt samma sak som 1985, men det finns rörelser i Tensta säkert som behöver få utrymme.

AP: Tensta och Järva är ett barnrikt område. Jag kan inte begripa hur man kan lägga ner skolor i ett område som behöver dem. Skolor som fungerar som studsmattor som kan ta oss upp i samhället. Jag skulle vilja se ett antropologiskt experiment och ta hit de bästa lärarna, de som är mest lustfyllda och engagerade och visar att här går det att bryta. Min frustration handlar om att jag sedan jag började skriva om det här, har jag sagt samma sak: Vilka sår skapar den här segregationen? Varför har man inte tagit hit myndigheter, universitetsutbildningar, och se till att etniska svenskar finns här inte bara nio till fem när de får betalt för att komma hit. Samtidigt kommer politiker, den ena mer populistisk än den andra och säger att vi ska ställa krav på invandrarna och alla förortsbor, de måste lära sig svenska och svensk kultur. Hur ska vi göra det om vi aldrig får träffa en etnisk svensk? Och nu hörs det voj, voj, det är så mycket kriminalitet och då plockar rasister och extremister poänger på det som sker. Det gör mig deprimerad.

NZ: Det "roliga" är att personalen på Spånga-Tensta stadsdel, inte ens jobbar här utan deras kontor flyttades till Lunda, som är ett industriområde. De jobbar för den här platsen och är inte ens här. Det

finns ingen logik i det. Det är samma sak som att skolor försvinner, ja och då behöver man bättre läxhjälp. Det är över 300 som står i kö till olika läxhjälsorganisationer. Men det finns inte plats och ha läxhjälp på. Ett exempel: Hjulstaskolan, där många föräldrar hade som förslag att ha läxhjälp efter skoltid. Nej, då vill inte skolan hålla det för det kostar med vaktmästare. Alla kommer med lösningar hela tiden, alla organiserar sig hela tiden och pratar ständigt om det. Det är inte ett sjunkande skepp, utan skeppet sjunker eftersom man sänker det.

DH: Tensta gymnasium var ett sådant exempel 1984. Då la man ner Norra Latin och flyttade skolans administration för att man ville skapa något nytt i Tensta. Man trodde på stadsdelens framtid därför placerades stadens bästa lärare här. Det var nog den sista – eller senaste om vi ska vara optimistiska – stora satsningen av den typen som gjordes innan nittiotalet kom. Det är en lärorik berättelse för de första decennierna i Tensta var framgångsrika. Sedan gick det sämre. Men hela, även Tensta Träff och simhallen och den typen av investeringar, där man investerar i faktiska rum. Jag tror att det är helt avgörande för alla stadsdelar att man känner att det finns en offentlighet som är närvarande fysiskt. Som en dörr jag kan öppna och gå in i. Den bygger man av tegel och trä. Och sedan kan man låsa dörrarna.

PS: Nawroz, du har själv varit engagerad i en sådan aktion med målet att öppna ett Folkets Hus Tensta. Vad hände?

NZ: Det har redan gått två år sedan dess. Jag och flera fick nog av att Tensta Träff och Tensta gymnasium står tomma, så vi skapade en förening och jag var med i interimsstyrelsen för Folkets Hjulsta-Tensta. Men det var jättesvårt. Det var inte svårt att engagera folk att komma till mötena trots att de är trötta på att sånt här startas och läggs ner konstant. Vi hade samtal, vi träffade ungdomar, vi ville ha referensgrupper med unga och äldre som vi frågade: Vad vill ni fylla de här rummen med? Vi bjöd in stadsdelsdirektören och andra viktiga, som exempelvis SISAB som förvaltar fastigheterna och kulturförvaltningen. Men de ville inte. Vi gjorde det här på kvällarna efter vårt jobb och det funkar inte när allt läggs på eldsjälarna. Eldsjälarna brinner ut. Man blir jättetrött och när staden inte vill vara med och stötta, hur ska vi då göra? Ska vi slå in dörrarna? Jag läste i media om förslag om att Operan och Konstfack skulle flytta hit. Bullshit, tycker jag. Kan vi bara få de basala behoven tillfredsställda först? Mat, läxhjälp och mötesplatser. Vi har ju allt, plats och tomma lokaler, bara att ingen vill satsa för att, ja, då måste man ta ansvar. Öppnar man ett hus, så måste också ett ansvar tas. Det är enklare att det står tomt och sälja ut det till någon.

PS: Vad tänker du, Dan om de här idéerna om Konstfack och Operan?

DH: Jag är nog inne på Nawroz linje. Stadsdelen har redan en idé. Den är byggt på ett sätt där ett liv ska kunna levas, men den har tömts på mycket av sitt innehåll. Man måste börja lokalt och se vad som finns. Fördela de möjligheter som finns i form av platser, lokaler och människor i stadsdelen och inte bara stoppa in någonting utifrån. Om det finns ett medborgerligt initiativ som är ett Folkets Hus i Tensta Träff, då måste man vara extremt omusikalisk som samhällsbyggare om man inte inser kraften och möjligheten i det. Att stoppa in något utifrån är att börja i fel ände.

PS: Ser ni ett samband mellan de här behoven och det våld som Tensta med flera har fått utstå på senare tid?

AP: Absolut! Var har våldet eskalerat och spårat ur allra mest? Jo, våra fattigaste förorter. Man behöver inte vara Einstein för att förstå när vi i alla år har skrikit oss hessa och ingen har lyssnat och vi har sagt att det finns diskriminering, det finns arbetslöshet, det finns inte tillräckligt mycket stöd, socialtjänsten går på knäna, polisen finns inte på plats. Mammor som orosanmäler sina egna barn och får inte ens hjälp. För att inte tala om barn med diagnoser som går runt och inte får komma till utredning ens en gång. Det har funnits så

många problem och det har inte hänt någonting, det är klart att det fullkomligt har spårat ur. Nu när också tillgången till knark och vapen blivit så stor och vi lever i ett ultrakapitalistiskt samhälle där allting vägs utifrån status. Kroppar som inte har något annat människovärde, det enda de kan göra är att pryda sig själva med blingblingklocka eller gucci-keps i hopp om att värderas. Och så mördas de för de värderas inte.

PS: Nawroz, hur jobbar ni på Folkets Husby med den här frågan? Är ni en plats man går till när det smällt?

NZ: Ja, tyvärr vi har behövt agera krisstöd och rum och plats och terapi för människor, istället för att organisera roliga aktiviteter, plugg och kreativitet. Förra året när en ungdom blev skjuten i centrum blev vi tvungna att agera krisstöd, eftersom stadsdelen endast hade skickat dit två män med gula västar som skulle dela ut information och broschyrer. Och that's it. Vi fick agera snabbt. Jag såg ett tjugotal barn som hade hämtats från skolan precis innan det här kaoset. De visste inte vad de skulle göra. Mammor grät. Jag tog in alla barnen till ett rum, jag tänkte, vad finns, äpplen i kylskåpet? Vad kan vi göra här och nu? Folkets Husby var öppet till ett på natten. Det är inte vårt ansvar. Vi ska hålla på med folkbildning! Vi är inte experter på krishantering. Men tyvärr blivit tvungna att lära oss det.

PS: Jag återkommer ändå till Tensta Träff. Ibland fantiserar jag om vilket rikt musikliv som skulle kunna finnas där...

NZ: Jag har varit på så många bröllop där när jag var liten!

AP: Jag har spelat teater där, jag har dansat där...Jag tänker att även om jag låter dyster och uppgiven så kan jag bara säga att det här är ändå vår plats på jorden. Både min farmor och min pappa är begravda på Spånga kyrkogård. Det är en hembygd för många av oss som vuxit upp här som kommer från världens alla hörn! Och jag hoppas och drömmer att det en dag kommer människor som har makt som kan värna den här platsen som många av oss har älskat och älskar, och som kan växa istället för att bli en begravningsbyrå. Också en begravningsplats för alla politiska ambitioner.

PS: Du använder ordet hembygd och det är det ju. Det är en del av svensk historia.

NZ: Jag får inte plats med allt jag tänker om det här. Det är svensk historia, men det är ingen som bryr sig när stadsdelskontoret i Tensta revs ner så försvann också flera tusen bilder från hela Tensta och Tensta marknad. Alla minnen. Det låg i en låda bara och ingen brydde sig, och nu är de borta.

AP: Vi kvalar inte in på museum.

DH: Idén med stadsbyggandet efter andra världskriget, eller det kanske till och med började under mellankrigstiden, var att skapa en jämlik värld. Tensta är sprungen ur den idén. Jag tror på idén om att staden kan vara en föreställning om jämlikhet. Att fördela makten över hela ytan. För vi är beroende av varandra, så är det. Vi kan verka långt ifrån varandra men vi kommer inte undan vårt ömsesidiga beroende. Jag delar er sorg, men det kan inte vara slutpunkten.

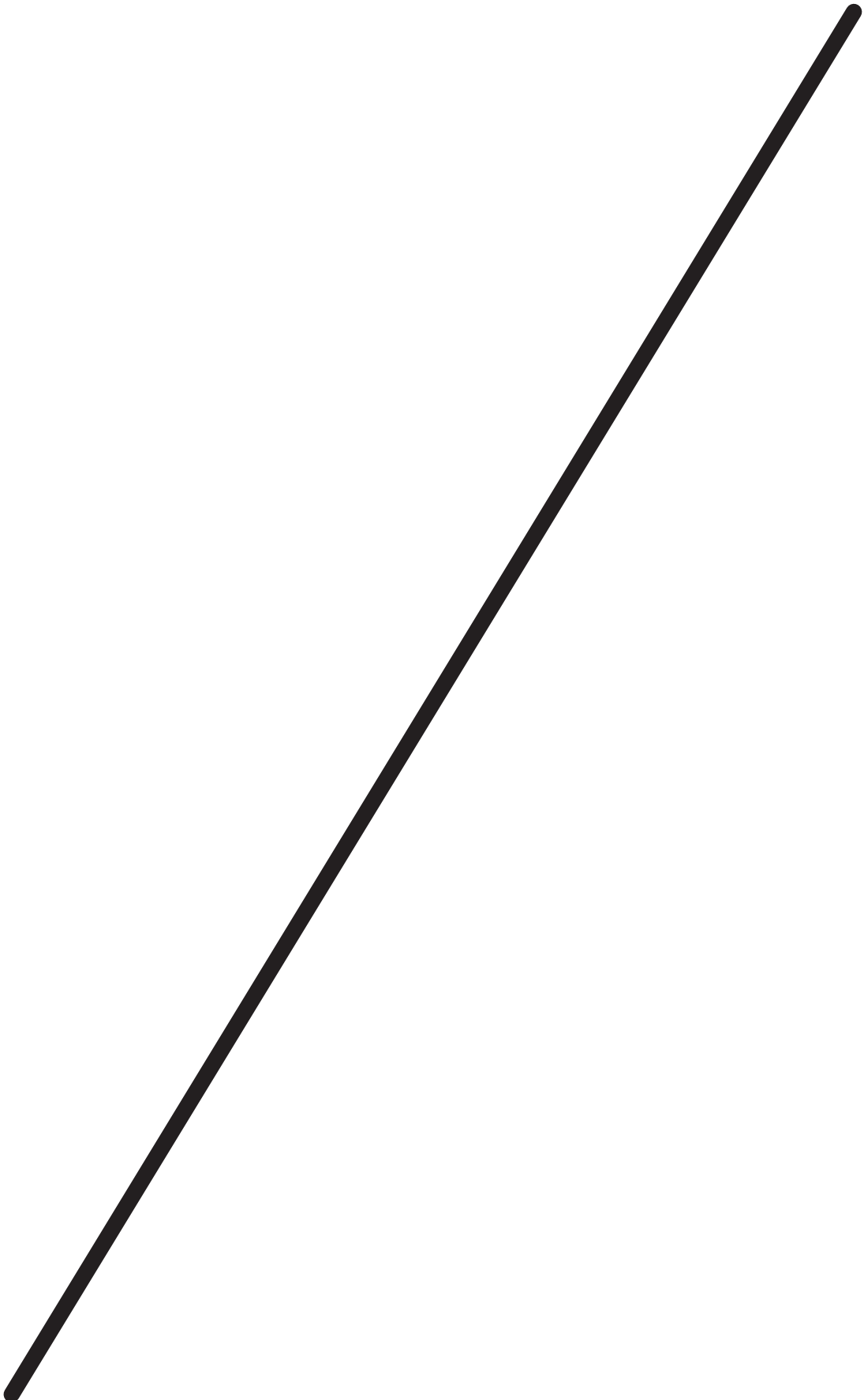
Juryn som arbetat med *Phantoms of the Commons* tillsammans med Tensta konsthalls team:

Sam Hultin, konstnär som arbetar med performance, stadsvandringar och video baserat på sitt intresse för queer gemenskap, identitet och historieskrivning. Hens verk är ofta platsspecifika undersökningar som kopplar personliga erfarenheter till större sociala och politiska strukturer. Hens stadsvandring *I Am Every Lesbian* har genomförts i Tirana, Tensta, Malmö och Belgrad m fl platser. Stadsvandringen *Eva-Lisas monument* aktiverades senast under Prideveckan.

Jari Malta, curator baserad i Malmö med bakgrund inom filosofi och kritisk teori. Sedan han flyttade till Malmö 2018 har han varit en del av Skånes konstförening samt involverad i *Hypnos*, en oberoende mikrobiograf som visat videokonst och experimentell film. Han var även medcurator för utställningen (in) *visible* som just nu visas på Malmö Konstmuseum.

Apolonija Šušteršič, konstnär, arkitekt och forskare som med sina verk kopplar upp sig mot institutionella och politiskulturella strukturer. Bakom sig har hon en rad experimentella, kollektiva projekt i Sverige och internationellt, som förverkligats i nära och långsiktiga grannskapssamarbeten. 2013 lade hon fram sin avhandling *Hustadt, Inshallah: Learning from*

a participatory art project in a trans-local neighbourhood på Konsthögskolan i Malmö.

PROGRAM

- Höstlovskurs

Höstlovskollo i samarbete med Beckmans Designhögskola som leds av alumnistuderter från Visuell kommunikation, för mer information och anmälan kontakta George Chamoun: george@tenstakonsthall.se

- Matberättelser: k. ö. k

En middag i regi av k. ö. k – kvinnor önskar kollektiviteten, för datum och tid, se hemsida och sociala medier.

- Agents of Change - Mediating Minorities

Lilla galleriet fungerar under hösten som en öppen forskningsplats för kursen Konstförmedlare för förändring, ett EU-projekt med titeln Agents of Change - Mediating Minorities. Kursen handlar om konstförmedling och att använda konst som verktyg för samhällsförändring. Gruppen har undersökt stängda platser i Tensta såsom Tensta Träff och Tensta gymnasium samt bristen på mötesplatser i området i samarbete med konstnären Apolonija Šušteršič. Forskningen kommer att fortsätta växa under utställningsperioden.

- Konst som omsorg - ett samtal om "funktionskonst", beredskapsarbete och konstnärers produktionsvillkor tillsammans med konstnären Ingela Johansson m fl. I samarbete med Konstfrämjandet Stockholm och Arbetarrörelsens arkiv.

- Poesiworkshop

Workshop tillsammans med konstnären och poeten Makda Embaie kring översättning mellan tigrinja och svenska, för exakt datum och tid se hemsida och sociala medier.

- Tensta konsthalls podd: Lekrum, livsrum och gröna lungor

Finns på soundcloud

Avsnitt 1: Välfärdssamhällets vardagsrum & morgondagens landskap. Catharina Nolin och Fahyma Alnablsi i samtal med Hanna Nordell

Avsnitt 2: Vi vill bo kollektivt! Gunilla Lundahl i samtal med Paulina Sokolow

Avsnitt 3: Vad hände med Tensta? Dan Hallemar, Alexandra Pascalidou och Nawroz Zakholy i samtal med Paulina Sokolow

Avsnitt 4: Kvinnliga pionjärer inom kolonirörelsen och det tidiga 1900-talets stadsutveckling. Ulrika Flodin-Furås och Cissi Svensson i samtal med Cecilia Widenheim (kommande)

- Konst- och litteraturvandring

Tensta konsthalls Konst- och litteraturvandring från Tensta konsthall till Spånga kyrka hittar du på soundcloud. Vandringen är producerad i samarbete med Tensta konsthall och Kista bibliotek.

Visning av utställningen

Tisdag-söndag 13:00 på svenska

Fredagar 13:00 på arabiska

Lördag-söndag 13:00 på engelska

Gruppvisning bokas via

info@tenstakonsthall.se eller

08-36 07 63

Förskola, skola och gymnasium kan

boka visning via George Chamoun:

george@tenstakonsthall.se

Alla skolvisningar är gratis!

TENSTA KONSTHALL

Cecilia Widenheim

Chef

Olle Arbman

Producent

Fahyma Alnablsi

Reception, Språkcafé

George Chamoun

Konstpedagog

Susanne Ewerlöf

Intendent

Muna Al Yaqoobi

Assistent, Kvinnocafé

Asha Mohamed

Assistent, Kvinnocafé

Paulina Sokolow

Kommunikationsansvarig

Johan Wahlgren

Karl Norin

Max Ronnersjö

Zoe Barcza,

Danae Valenza

Installation och teknik

Maria Mkracheva

Forskare feinart.org

Phantoms of the Commons

1	Ylva Westerlund & Mats Adelman	14	k.ö.k. - kvinnor söker kollektivitet
2	Emmy Al-Ghussein	15	Eric Magassa
3	Sol Archer	16	Mapping The Unjust City
4	Hanna Böhm	17	Afrang Nordlöf Malekian & Nour Helou
5	H.Cryptica	18	Cristian Quinteros Soto *
6	Nikolaj Jesper Cyon	19	Sonia Sagan
7	Makda Embaie	20	Caroline Seung-Hwa Ljuus
8	Amaniel Ghebrehiwet	21	Paola Torres Núñez del Prado
9	Binyam Haile	22	Vad handlar det här om egentligen?
10	Manju Jatta	23	Katarina Vuksanovic
11	Ingela Johansson	24	Sabri Yousef
12	Damla Kilickiran	25	Rut Karin Zettergren
13	Lina Kruopyte & Carl-Oskar Linné	26	Ansökan om byggnadsminnesförklaring

Karta över utställningen

